Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βυρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 3ὸς — Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1927 — Ἔτος 5ον.—Ἀριθ. 5

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1928

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ γέννηση τῆς Νταίζης μεγάλωσε τὴν εὐτυχία τοῦ ζευγαριοῦ κι' ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ βάφτισε τὸ παιδὶ καὶ τ' ἀγάπησε τόσο πολύ, ὥστε ἄλλαξε τὴ διαθήκη της καὶ τὸκαμε κληρονόμο τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ.

— Ὁ ἄντρας σου καὶ σὺ ἔχετε μεγάλη περιουσία, εἶπε μιὰ μέρα στὴ Διάνα. Ἂν κάμετε γιό, αὐτὸς θὰ πάρει τὰ περισσότερα. Ἐγὼ ὅμως δὲ θέλω νὰ μείνει ἡ βαφτιστικιά μου μιὰ φτωχούλα.

Ἔτσι σὲ ἡλικία πέντε χρονῶν, ἡ μικρὴ Νταίζη βρέθηκε πλούσια, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ. Ποῦ νὰ τὸ φανταζόταν ὅμως ὅτι ἡ περιουσία αὐτή, ποὺ τὴν ἄφισε στὴ μικρούλα ἀνηψιά της γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλήσει τὴν εὐτυχία, θὰ γινόταν ἀφορμὴ γι' ἀληθινὲς συμφορὲς καὶ περιπέτειες!

Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἔλειπε τότε σὲ ταξίδι κι' ἄργησε νὰ μάθει τὴν εἴδηση. Τὰ τελευταῖα ἕξη χρόνια δὲ φαινόταν καὶ πολὺ συχνὰ στὴν ἔπαυλη. Ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ κατάλαβε ὅτι δὲ θὰ τοῦ ἦταν εὐχάριστη ἡ διαμονή του στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ μετὰ τὸ γάμο τῆς Διάνας, καὶ τοῦδωσε τὸ εἰσόδημα ἑνὸς μεγάλου κτήματός της γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ζήσει στὸ ἐξωτερικὸ σύμφωνα μὲ τὴν καταγωγή του.

Κι' ὅμως ἐκεῖνος δὲν τὄχε πάρει ἀπόφαση νὰ χάσει τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ. Κι' ὅταν ἐγύρισε στὴν Ἀγγλία κι' ἔμαθε ὅτι τὸ μόνο μερίδιό του ἀπὸ τὴν πλούσια κληρονομιὰ τῆς θείας του ἦταν μερικὲς χιλιάδες λίρες ὅλα-ὅλα, ἡ ἀπελπισία του κι' ὁ θυμός του δὲν εἶχαν ὅρια.

Τότε ἀκριβῶς παρουσιάστηκε στὴ λαίδη Ἐρλιγκτον, τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε τόσο τρομάξει τὴ μικρὴ Νταίζη μέσα στὸ δάσος.

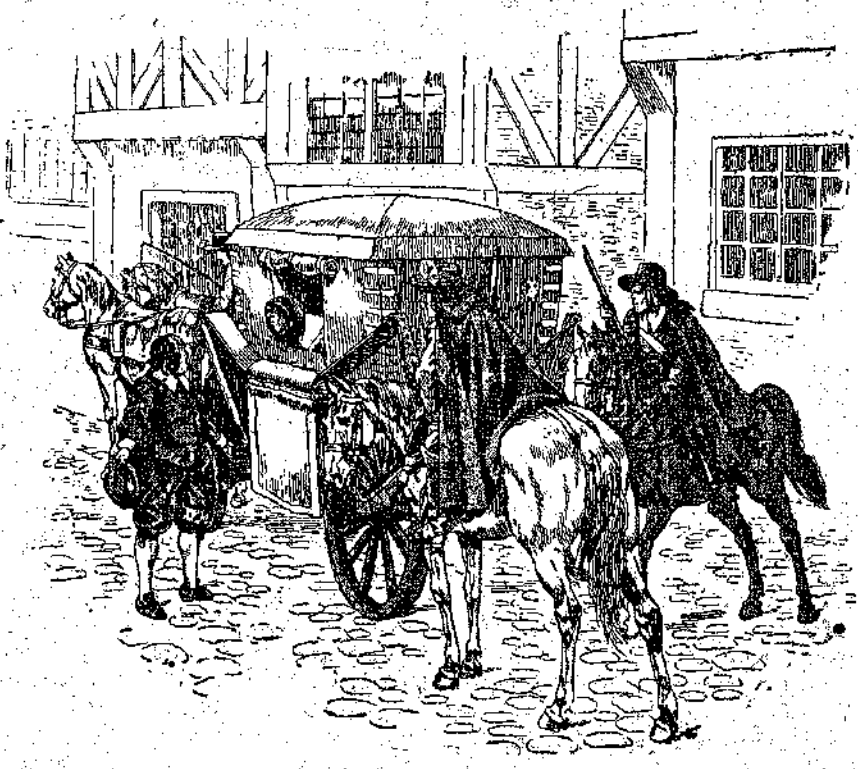

«Ἡ λαίδη τοῦ ἔκαμε πολλὲς ἐρωτήσεις.»

— Ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ, μιλαίδη, εἶπε. Τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου πέφτουν ἐπάνω σας βροχὴ κι' ἡ ἀγάπη σας πρὸς τὴν ἀρετὴ δὲ σᾶς ἐμποδίζει νὰ μεριμνᾶτε καὶ γιὰ τὰ ὑλικά σας συμφέροντα. Παντρευτήκατε ἕναν ἄντρα πολὺ καθὼς πρέπει, ἀλλὰ καὶ πολὺ πλούσιο, περιποιηθήκατε πάρα πολὺ τὴ θεία σας, ἀλλὰ φροντίσατε ν' ἀκριβοπληρωθοῦν οἱ περιποιήσεις σας...

Καὶ σίγνοντας τριγύρω του μιὰ ματιά, πρόσθεσε.

— Θαυμάσιο χτῆμα! Ἄξιζε τοὺς κόπους σας!

— Τί σκληρὰ λόγια εἶν' αὐτά, σὲρ Ρόναλδ; εἶπε ἡ λαίδη Διάνα συγχυσμένη. Δὲν πιστεύετε βέβαια αὐτὰ ποὺ λέτε. Ποτὲ δὲ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ σᾶς στερήσω ἀπὸ τὰ δικαιώματά σας. Καὶ τώρα ἀκόμα, ἂν ἡ κληρονομιὰ ἦταν δική μου, θὰ σᾶς ἔδινα ὅ,τι σᾶς ἀναλογεῖ. Ἀλλὰ ἡ θεία τἄφισε ὅλα στὴν κόρη μου.

— Τί ἀγγελική καλοσύνη! εἶπε εἰρωνικὰ ὁ σὲρ Ρόναλδ. Ἀλήθεια, εἶμαι ἀχάριστος. Πρέπει νὰ σᾶς χρωστῶ εὐγνωμοσύνη γιατὶ δὲν ἐμποδίσατε τὴ θεία μας νὰ μοῦ ἀφίσει καὶ μένα ἕνα κοκκαλάκι... Ὥστε αὐτὴ ἡ ὄμορφη μικρούλα κληρονόμησε τόσο μεγάλη περιουσία; ρώτησε ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὸ κεφαλάκι τῆς Νταίζης, ποὺ τραβήχτηκε τρομαγμένη. Φρονῶ ὅτι ἡ θεία μου ἔκαμε ἀπερισκεψία νὰ βάλει τόσο πολὺ χρυσάφι μέσα σὲ τόσο μικρὰ χεράκια! Φοβᾶμαι μήπως δὲν μπορέσουν νὰ τὸ κρα-

τήσουν ὡς τὸ τέλος. Ἡ τύχη εἶναι τύχη, κι' εἶναι τόσο πεισματάρα καμμιὰ φορά!...

— Τί θέλετε νὰ πεῖτε; ρώτησε ἡ Διάνα μ' ἕνα μυστικὸ φόβο.

— Δὲ θέλω νὰ πῶ τίποτε, ἐξαδέλφη μου! εἶπε ἐκεῖνος γελώντας. Ἁπλούστατα, ἔκαμα μιὰ φιλοσοφικὴ σκέψη πάνω στὶς συμπτώσεις τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ βλέπω πὼς ἐσᾶς οἱ φιλοσοφίες σᾶς τρομάζουν. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ σᾶς ἀφίσω. Οἱ δρόμοι μας ἴσως διασταυρωθοῦν πάλι καμμιὰ φορά.

Χαιρέτησε μ' ὅλους τοὺς τύπους κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὴ λαίδη Ἐρλιγκτον μὲ τὴν καρδιὰ παγωμένη. Πῆρε κοντά

«Φοροῦσε τὴ στολὴ τῶν ναυτῶν τοῦ βασιλικοῦ στόλου...»

της τὸ κοριτσάκι της καὶ γύρισε τρέχοντας σχεδὸν στὴν κατοικία.

Τώρα τὰ ξανασυλλογίζεται ὅλ' αὐτὰ καὶ δὲ κάθε λέξη τοῦ ἐξαδέλφου της βρίσκει καὶ ἀπὸ μιὰν ὑπονοούμενη ἀπειλή.

Οἱ φόβοι της τώρα εἶναι πολὺ μεγάλοι. Ἀνάμεσα στὶς ἀκράτητες ἐπιθυμίες τοῦ ὁρμητικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴ μεγάλη περιουσία, ποὺ τόσο τὴν εἶχε ὀνειρευθεῖ, ὑπάρχει τὸ μικρὸ αὐτὸ πλασματάκι, ποὺ ἔχει γιὰ μόνο ὑπερασπιστή του τὴ μαμμά του, ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς ἔλειπε πάντα τόσο μακρυά. Ἄ, πόσο ἀδύνατον αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της μπροστὰ στοὺς κακοὺς σκοποὺς τῶν ἀνθρώπων!

Φανέρωσε τοὺς φόβους της στὸν ἀδελφὸ Ἐρδέ, τὸν ἐφημέριο ποὺ ἦταν πιστὸς φίλος τῆς θείας της.

Ὁ ἀγαθὸς παπᾶς προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσει καὶ νὰ τῆς παραστήσει πιὸ ρόδινο τὸ μέλλον.

— Λόγια καὶ ἀπειλές, ἄλλο τίποτε! ἔλεγε. Ἄλλ' ὡς τὴν πράξη, ἡ ἀπόσταση εἶναι μεγάλη. Ὁ καλὸς Θεός, βλέπετε, δὲν ἀφίνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ πραγματοποιοῦν ὅλες τὶς κακὲς σκέψεις, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ νοῦ τους, προπάντων ὅμως οἱ ἄνθρωποι κάνουν τὸ κακὸ ἀπὸ συμφέρον. Καὶ τί συμφέρον θὰ εἶχε ὁ σὲρ Ρόναλδ νὰ βλάψει τὴ Νταίζη, ἀφοῦ καὶ πάλι ἡ περιουσία της θὰ γινόταν δική σας;

Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι! Μακάρι νὰ μὴν ἦταν παρὰ μιὰ ἀπειλή, ποὺ τὴν ἔκαμε ὁ ἐξάδελφός της ἀπάνω σ' ἕνα στιγμιαῖο του θυμό.

Ὡστόσο, ἡ λαίδη Διάνα πῆρε ὅλα τὰ προληπτικὰ μέτρα. Ἀπαγόρευσε καὶ πάλι στὴ Μπέττη νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ πάρκο μὲ τὴ Νταίζη. Ἔβαλε διπλοὺς σκοποὺς στὶς πύλες καὶ πρόσταξε νὰ μὴ μπαίνει κανένας ξένος μέσα. Ὕστερα ἔβαλε τὸ κρεββατάκι τῆς μικρῆς μέσα στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ μπορεῖ μόνη της νὰ τὴν παρακολουθεῖ κ.' ὅταν κοιμόταν, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν σχεδὸν πάντα κοντά της.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΓΥΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΥΓΟ

— Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 30 —

Μονάχο του ἕνα αὐγὸ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βρεθῆ σὲ σπίτι ποὺ δὲν ἔχουν κότα.

Ἀλλὰ πάλι, συλλογιζόμουνα, ποιὸς ξέρει. Μπορεῖ νὰ μὲ λυπήθηκε ὁ Θεὸς καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλε γιὰ νὰ θρέψω τὸ παιδί μου. Μήπως δὲν εἶχα ἀκουστὰ καὶ διαβασμένα γιὰ τοὺς ἁγίους ἐρημίτες ποὺ τοὺς ἔτρεφε ὁ Θεός, καὶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς ποὺ τοὺς πήγαιναν οἱ ἄγγελοι στὸ σπίτι τους ψωμὶ καὶ λάδι; Ἀλλὰ πάλι γίνονταν τέτοια θαύματα στὴν ἐποχή μας; Κι' ἂν τὸ αὐγὸ ἦταν ξένο καὶ μὲ καταριόταν ἡ γυναίκα ποὺ τὸ ἔχασε, δὲν θὰ πάθαινε τὸ παιδί μου μεγαλύτερο κακό;

Πῆγα νὰ ξαναβάλω τὸ αὐγὸ στὴ θέση του, μὰ σκέφτηκα τὸν ἄνοστο χυλὸ ποὺ θὰ ἔφτιανα πάλι τοῦ μικροῦ μου καὶ θὰ τὸν ἔβαζα νὰ τὸν φάη μὲ τὴ βία. Εἶδα μπροστά μου τὸ ἀδυνατισμένο προσωπάκι του καὶ τὰ μεγάλα μάτια του ποὺ μὲ κοίταζαν παραπονεμένα, καὶ δὲν κρατήθηκα: Χωρὶς νὰ σκεφθῶ τί ἔκανα, ἁρπαξα τὸ αὐγό, ἀνέβηκα γρήγορα - γρήγορα ἀπ' τὸ κατώγι σὰν νὰ φοβόμουν μὴν μὲ πιάσουν κι' ἔτρεξα στὸ μαγειριὸ γιὰ νὰ τὸ βράσω.

Ἄχ, νὰ βλέπατε τὸ παιδάκι μου πῶς ἔκανε ὅταν τοῦ ἔδωσα τὴν πρώτη κουταλιά! Γυάλισαν τὰ ματάκια του, χτύπησε τὰ χεράκια του καὶ ἄνοιξε τὸ στοματάκι του διάπλατα γιὰ νὰ χωρέσῃ καλὰ μέσα τὸ κουτάλι. Ἐγὼ τὸ κοίταζα μὲ δακρυσμένα μάτια. «Φάε, καϊμένο,» ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, «δὲν θὰ σοῦ ξανατύχη πάλι τέτοιο πρᾶγμα.» Συλλογιζόμουν πῶς ἐκόντευε νὰ τελειώσῃ καὶ τ' ἀλεῦρι καὶ τότε τί θὰ εἶχα πιὰ νὰ τοῦ δώσω; Καὶ κόντευαν Χριστούγεννα, καὶ κόντευε Πρωτοχρονιὰ καὶ τόσες καλὲς γιορτάδες, κι' ἐγὼ ἤμουν ἐρημη, μὲ τὸν ἄντρα μου χαμένο καὶ μ' ἕνα μωρὸ παιδί ποὺ δὲν εἶχε τί νὰ φάη!..

Κι' ὅμως, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, θέλεις ἐπειδὴ τὸ αὐγὸ ποὺ βρῆκα καὶ τάϊσα τὸ παιδί μου, μοῦ ἔδωκε κουράγιο, θέλεις ἐπειδὴ διορθώθηκε ὁ καιρός, ἄρχισα πάλι νὰ ἐλπίζω. «Ποιὸς ξέρει» συλλογιόμουν «μπορεῖ νὰ ζῆ ὁ Χρῆστος μου. Μπορεῖ νὰ τοὺς ἔκλεισε ἡ τρικυμία πουθενὰ καὶ νὰ γυρίσῃ τώρα τὸ καΐκι. Μπορεῖ νὰ μ' ἐλεήσῃ καὶ μένα ὁ Θεὸς καὶ τὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε νὰ τὸ ξανακάνῃ.»

Κι' ἀλήθεια. Κάθε πρωῒ κατέβαινα στὸ κατώγι καὶ κάθε πρωῒ εὕρισκα στὴν ἴδια θέση τὸ αὐγό, ζεστὸ ἀκόμη. Οὔτε τὴν κότα ὅμως εἶδα ποτέ μου, οὔτε καμμιὰ γειτόνισσα ἄκουσα νὰ μοῦ παραπονεθῆ πῶς ξενογεννάει ἡ κότα της. Ἔπαιρνα κ' ἐγὼ τ' αὐγὸ κάθε φορὰ καὶ τάϊζα τὸ παιδί μου, στὴν ἀρχὴ πάντα μὲ φόβο καὶ τρεμοῦλα, ἀργότερα ὅμως μὲ πιὸ ἡσυχασμένη τὴ συνείδησή μου. Σὲ λίγες μέρες μάλιστα συνείθισα τόσο πολύ, ποὺ μόλις κατέβαινα στὸ κατώγι, τὰ μάτια μου στηλώνονταν ἀμέσως στὴ θέση ποὺ βρισκόταν πάντα τὸ αὐγό.

Δέκα μέρες κράτησε αὐτὴ ἡ δουλειά. Κόντευαν πιὰ Χριστούγεννα. Τὴν προπραμονὴ μοῦ μηνύσει ἡ καπετὰν - Θανάσαινα νὰ πάω νὰ τὴ βοηθήσω ποὺ θὰ ζύμωνε τὰ Χριστόψωμα. Τὸ σπίτι της ἤτανε λίγο παραπάνω ἀπ' τὸ δικό μου. Πῆρα τὸ παιδί μαζί μου καὶ πῆγα. Ὅταν μὲ εἶδε ἡ καπετάνισσα στὰ χάλια ποὺ εἶχα, τρόμαξε. «Τί ἔχεις;» μοῦ λέει, «ἤσουν ἄρρωστη;» «Δὲν ἤμουν ἄρρωστη» τῆς λέω, «ἀλλὰ λείπει ὁ Χρῆστος τώρα κ' ἕνα μῆνα μὲ τὸ καΐκι σας καὶ λέω πῶς θὰ πνίγηκε.» «Χριστὸς καὶ Παναγιά! Κοινήσου ἀπὸ τὸν τόπο σου», μοῦ λέει. «Ἀμ τότε τί νὰ πῶ ἐγὼ ποὺ ἔχω τὸν ἄντρα μου καὶ τοὺς δυὸ γιούς μου μέσα; Μὴ φοβᾶσαι. Κάπου θὰ τοὺς ἔκλεισε ὁ καιρὸς καὶ δὲν θὰ μπόρεσαν νὰ ἔρθουν. Ἀλλὰ εἶσαι ἄμαθη ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸ κάνεις ἔτσι. Κ' ἐγὼ ἔτσι ἔκανα ὅταν εἶχα πρωτοπάρει τὸν δικό μου, ἀλλὰ ὕστερα συνείθισα. Πολλὲς φορὲς ἔλειψε καὶ δυὸ καὶ τρεῖς μῆνες, ἀλλὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ποτὲ ὡς τώρα δὲν ἔχει πάθει τίποτε».

Αὐτὰ τὰ λόγια μὲ ἡσύχασαν λιγάκι! Σὰν νάχε χύσει ἡ καλὴ καπετάνισσα βάλσαμο στὴν ψυχή μου. Ἄρχισα νὰ τὴν βοηθάω στὰ χριστόψωμα καὶ συλλογιόμουν πῶς μπορεῖ νὰ ἔρθῃ ὁ Χρῆστος μου καὶ νὰ γιορτάσω καὶ ἐγὼ Χριστούγεννα.

Ἐκεῖ ποὺ δέρναμε τ' αὐγά, μοῦ λέει

ἡ καπετάνισσα: «Θὰ ἔβαζα καὶ ἄλλα, ἀλλὰ ἔχω μιὰ κότα, ποὺ τώρα καὶ δέκα μέρες ξενογεννάει. Καὶ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ κάνουν κάθε μέρα τὸ αὐγό. Καὶ δὲν συλλογιέμαι τίποτε ἄλλο, παρὰ ποὺ θὰ πηγαίνῃ σὲ κανένα βάτο νὰ τὸ κάνῃ καὶ θὰ κλουβιαίνει ἄδικα, ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ σὲ κανένα φτωχόσπιτο, τώρα ποὺ εἶναι τέτοια δυστυχία.»

Ὅσο ἄκουγα αὐτὰ τὰ λόγια, τόσο πάγωνα ὁλόκληρη. Στὸ τέλος δὲν κρατήθηκα πιά. Μὲ κλάμματα ἔπεσα στὰ πόδια της καὶ τῆς τὰ εἶπα ὅλα.

«Συχώρα με» τῆς λέω. «Πρῶτα, ποὺ δὲν τὸ ἤξερα πῶς τὰ αὐγὰ ἦταν δικά σου, κι' ὕστερα δὲν μποροῦσα νὰ βλέπω τὸ παιδί μου νηστικό. Δέκα αὐγὰ γέννησε ἡ κότα σου στὸ σπίτι μου. Δῶσε μου ὅτι δουλειὰ θέλεις νὰ σοῦ κάνω γιὰ νὰ στὰ ξεπληρώσω. Μόνο μὴ βαριγκομήσῃς καὶ παθῆ τὸ παιδάκι μου κανένα κακό.»

Ἡ καπετάνισσα ὅμως εἶχε τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Μὲ σήκωσε, μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ φίλησε.

«Κόρη μου,» μοῦ εἶπε «ὁ ἄντρας σου δουλεύει στὸ δικό μας τὸ καΐκι κι' ἂν ἔρχόσαν νὰ ζητήσῃς βοήθεια ἀπ' τὸ σπίτι μου, θὰ σ' ἄφινα ἐγὼ ποτὲ νὰ πεινάσῃς ἐσὺ καὶ τὸ παιδί σου; Μοῦ κακοφαίνεται πολὺ ποὺ δὲν ἤρθες σὲ μένα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἔτυχε νὰρθοῦν ἔτσι τὰ πράγματα γιὰ νὰ μοῦ τὰ πῆς. Ὄχι μόνο δὲν εἶμαι θυμωμένη γιὰ τ' αὐγά, ἀλλὰ θὰ σοῦ χαρίσω καὶ τὴν κότα, μιὰ καὶ διάλεξε μόνη της τὴ φωλιά της.»

Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καλῆς γυναίκας, δὲν μποροῦσα νὰ σηκώσω μὲ τὰ χέρια μου τὸ καλάθι μὲ τὰ πράγματα ποὺ μὲ εἶχε φορτωμένη. Τί χριστόψωμα, τί αὐγά, τί ἐλληνὲς καὶ ταραμάδες καὶ φασόλια καὶ φακὲς γιὰ μένα ποὺ ἐνήστευα. Καὶ μαζὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὴν κότα, ποὺ καθότανε καμαρωτὴ πάνω στὸ κοφίνι.

Τὴν ἴδια νύχτα, κατὰ τὰ ξημερώματα, ἤρθε κι' ὁ Χρῆστος μαζὶ μὲ τὸ καΐκι τοῦ καπετὰν Θανάση. Εἶχαν κλεισθῆ εἴκοσι μέρες σ' ἕνα μακρυνὸ λιμάνι, ἀπὸ τὴν κακοκαιριά. Ἡ πρώτη του κουβέντα ἦταν πῶς τὰ κατάφερα τόσον καιρὸ ποὺ ἔλειπε. Γιὰ νὰ μὴν τὸν πικράνω, τοῦ ἔκρυψα τὶς στενοχώριες ποὺ ἀπέρασα. Μονάχα τοῦ εἶπα πῶς ἂν δὲν ἦταν ἡ κυρὰ Θανάσαινα, δὲν θὰ μὲ εὕρισκε οὔτε ἐμένα οὔτε τὸ παιδί ζωντανούς.

Ἀπὸ τότε ἤρθανε καλύτεροι καιροὶ γιὰ μᾶς. Ὁ Χρῆστος μου, μὲ τὴν προκοπή του καὶ μὲ τὴν προστασία τοῦ καπετὰν Θανάση, κατόρθωσε καὶ πῆγε μπρὸς καὶ πῆρε καὶ δικό του καΐκι, καὶ ἔτσι ἔγεινα κ' ἐγὼ καπετάνισσα κι' ἀπόκτησα καὶ κότες καὶ αὐγὰ ὅσα ἤθελα. Καὶ τώρα ὅμως ἀκόμη δὲν ξεχνάω ὅσα ἐπέρασα στὰ νειάτα μου κι' ἂν τύχει νὰ μοῦ ξενογεννήσῃ καμμιὰ κότα, θυμᾶμαι τὰ λόγια τῆς μακαρίτισσας τῆς καπετάνισσας καὶ λέω: «Ἂς ξενογεννάῃ χαλάλι της. Ἀρκεῖ νὰ πηγαίνῃ σὲ κανένα φτωχόσπιτο».

Ἡ καπετάνισσα τελείωσε τὴ διήγησή της. Ἡ φωνή της ἔτρεμε ἐλαφρά. Ἡ νύφη της καὶ τὰ κορίτσια τὴν κοιτάζανε συλλογισμένες, ὕστερα ἔσκυψαν τὸ κεφάλι τους καὶ ξανάρχισαν τὴ δουλειά τους σιωπηλές.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'.

Τὰ κακοκόριτσα βρῆκαν τὴν κατάλληλη στιγμὴ ποὺ ζητοῦσαν: Ὁ σοβατζῆς, δοσμένος στὸ φαγοπότι, δὲν πρόσεχε πολὺ τὸν κουβὰ μὲ τὴ μπογιά. Ἡ θειὰ-Εὐλαλία συγύριζε τὴν κάμαρά της. Κανένας ἄλλος δὲν ἦταν στὴν αὐλή. Τότε ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα πῆγαν μὲ τὶς μύτες στὴν κουζίνα, πῆραν ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὸ βούτυρο, γύρισαν στὴν αὐλὴ καί... τὄρριξαν ὅλο μέσα στὸν κουβὰ τοῦ σοβατζῆ! Σὲ λιγάκι, ἀνύποπτος αὐτός, ἀνέβηκε σὲ μιὰ ψηλὴ σκάλα κι' ἄρχισε τὸ σοβάτισμα. Ἄ, τί ὡραῖα ποὺ ἔπιανε ἡ μπογιὰ ἐκείνη στοὺς τοίχους! Ἀπορροῦσε κι' ὁ ἴδιος ὁ σοβατζῆς κι' ἔλεγε:

— Οὔτε λαδομπογιά! Ἐλᾶτε, κυρία Εὐλαλία, νὰ ἰδῆτε τοίχους!..

Κι' ἡ θειὰ-Εὐλαλία ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένη... Ὕστερα, ἀφοῦ τελείωσε τὸ σοβάτισμα τῆς αὐλῆς, μὲ τὴν ἴδια μπογιὰ ὁ σοβατζῆς ἔχρισε καὶ τοὺς τοίχους τοῦ σταύλου. Ἡ Κανέλλω ὅμως συγκινήθηκε πολύ: Τῆς μύρισε τὸ βούτυρο. Κι' ἄρχισε νὰ γλείφῃ τοὺς νιόχριστους τοίχους.

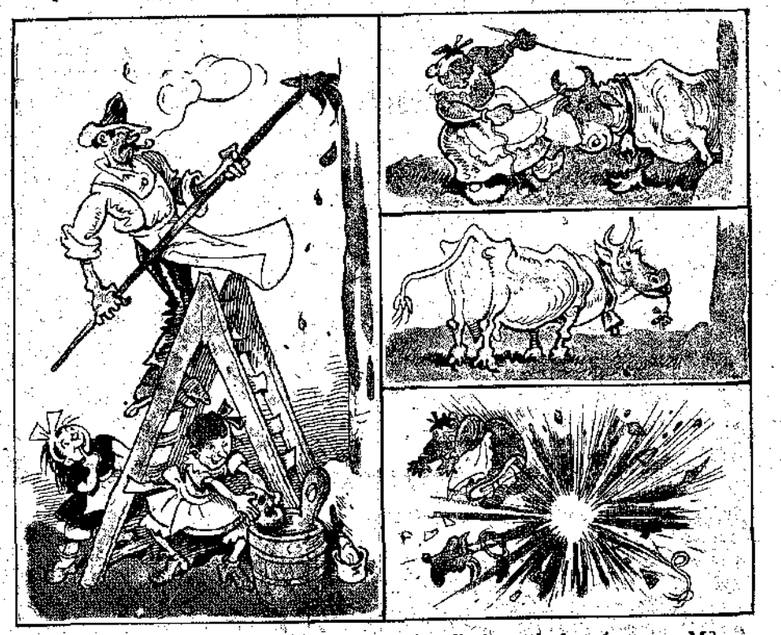

Ἔγλειφε ἡ ἀγελάδα, ἔγλειφε μὲ μεγάλη ὄρεξη κι' εὐχαρίστησι. Μὰ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ μουγγρίζῃ φοβερά. Γιατὶ μαζὶ μὲ τὸ βούτυρο τῆς μπογιᾶς, εἶχε καταπιεῖ καὶ τὸ κοκκινάβαρι, ποὺ ἔχει ὑδράργυρο κι' εἶναι δηλητήριο.

Ἀκούγοντας τὰ μουγγρητά, ἡ θειὰ Εὐλαλία ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί ἔπαθε ἡ ἀγαπημένη της ἀγελάδα. Καὶ τὴ βρῆκε φουσκωμένη τούμπανο.

— Ὤχ, δυστυχία! φώναξε. Τί ἔφαγε ἡ Κανέλλω μου;.. Θὰ μοῦ σκάσῃ!

Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ πῇ, κι' ἡ ἀγελάδα ἔσκασε. Μὰ μὲ τέτοια δύναμη, ποὺ μαζὶ μὲ τὰ κομμάτια της, — τὰ κέρατά της, τὸ κουδούνι της, τὰ πόδια της, τὴν οὐρά της, — τινάχτηκε ψηλὰ σὰν τόπι κι' ἡ θειὰ-Εὐλαλία.

Φώναξαν πάλι τὸ γιατρό. Ἔ, τὴ θειὰ-Εὐλαλία ὁ κ. Κινινίδης μπόρεσε νὰ τὴ γιατρέψῃ. Στάθηκε ὅμως ἀδύνατο νὰ ξανακολλήσῃ καὶ τὰ κομμάτια τῆς ἀγελάδας καὶ νὰ τὴ ζωντανέψῃ. Κακόμοιρη Κανέλλω!..

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ἡ ἄλκη νεκρή.

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὸ πέρασμα τοῦ πάγου

Πέμπτη, 28 Ἀπριλίου

Τὸ πρωΐ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει ἀπὸ τὸ Σόρμλαντ στὸ Ναῖρκε, περπατοῦσαν ἡ Αἴζα καὶ ὁ Μάτα, τὰ δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Σμαίλαντ. Ὁ δρόμος περνοῦσε ἀπὸ τὴν νότια ὄχθη τῆς λίμνης Χιάλμαρ καὶ τὰ παιδιὰ περιεργάζονταν μὲ περιέργεια τὸν πάγο ποὺ σκέπαζε τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς λίμνης. Ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὴν λάμψη του ἐπάνω στὸν λαμπερὸ καθρέφτη τοῦ πάγου ποὺ φαινόταν σὰ νὰ προσκαλοῦσε τὰ παιδιὰ νὰ περπατήσουν ἐπάνω του. Ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφθανε τὸ μάτι, δὲν ἔβλεπε κανένας τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα λεῖο παγωμένο στρῶμα.

Ἡ Αἴζα κι' ὁ Μάτα διευθύνονταν πρὸς τὴν βόρεια Σουηδία καὶ χωρὶς νὰ θέλουν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τους ἡ σκέψη, ὅτι θὰ γλύτωναν πολὺν δρόμο ἂν περνοῦσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν λίμνη, ἀντὶ νὰ κάνουν ὅλο τὸ γύρο περπατώντας στὶς ὄχθες της. Ἤξεραν βέβαια ὅτι ὁ πάγος εἶναι τὴν ἄνοιξη ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ αὐτὸς τῆς λίμνης φαινόταν πολὺ στερεός. Ἡ ἀντικρυνὴ ὄχθη φαινόταν ὅτι ἦταν ἐντελῶς κοντά τους. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ ἀργότερο θὰ τὴν εἶχαν φθάσει.

— Ἔλα νὰ δοκιμάσουμε, εἶπε ἡ Αἴζα στὸν ἀδελφό της. Ἅμα προσέχουμε καλὰ μήπως πέσουμε σὲ καμμιὰ τρύπα, δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτε.

Ἔτσι τὰ δυὸ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ περπατοῦν ἐπάνω στὴ λίμνη. Ὁ πάγος δὲν ἦταν ἐντελῶς λεῖος καὶ σκληρὸς ἀλλὰ μαλακὸς καὶ εὐχάριστος στὸ βάδισμα. Ἤτανε λιγώτερο στερεὸς ἀπ' ὅ,τι νόμιζαν τὰ παιδιὰ ἀπ' τὴν ξηρά, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ βρίσκονταν μικρὲς τρύπες ἀπ' ὅπου πετάγοτανε νερό. Ἀπ' αὐτὲς τὶς μεριὲς ἔπρεπε νὰ φυλάγονται, ἀλλὰ ἡ ἡμέρα ἦταν τόσο ξάστερη καὶ φωτεινή, ὥστε αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο πρᾶγμα, γιατὶ οἱ τρύπες φαίνονταν ἀπὸ μακρυά.

Τὰ παιδιὰ προχωροῦσαν γρήγορα καὶ μὲ μεγάλη εὐκολία, καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους πόσο ἔξυπνα φανῆκαν ποὺ διάλεξαν αὐτὸ τὸν δρόμο.

Ὅταν προχώρησαν λιγάκι, ἔφθασαν στὸ νησάκι Βίνο. Μιὰ γυναῖκα εἶχε βγῆ στὸ παράθυρο ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ εἶδε τὰ παιδιὰ ἀπὸ μακρυά. Μὲ βιὰ ἔτρεξε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της, καὶ ἔκαμε στὰ παιδιὰ νόημα, καὶ τοὺς φώναξε κάτι ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν. Τὸ μόνο ποὺ ἐννόησαν ἦταν, ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς ἐμποδίση νὰ προχωρήσουν περισσότερο. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ στὴ λίμνη κοίταζαν γύρω τους καὶ δὲν ἔβλεπαν κανένα κίνδυνο νὰ τοὺς ἀπειλῆ. Θὰ ἦσαν πολὺ κουτὰ ἂν ἄφηναν τὸν πάγο τώρα ποὺ εἶχαν κιόλας προχωρήσει.

Πέρασαν λοιπὸν τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ τὸ Βίνο καὶ τώρα εἶχαν μποστά τους μόναν τὴν παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Δὲν ἔνοιωθαν οὔτε κούραση οὔτε πεῖνα. Εἶχαν μπροστά τους ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ περπατήσουν, κι' ὅποτε τοὺς τύχαινε κανένα ἐμπόδιο, τὸ περνούσανε μὲ γέλια. Ἀπ' ὥρα σ' ὥρα ἔρριχναν καμμιὰ ματιὰ στὴν ὄχθη ποὺ βρισκότανε ἀπέναντί τους. Φαινότανε ἀκόμη σὰν νὰ βρίσκονταν στὴν ἴδια ἀπόσταση μ' ὅλο ποὺ τὰ παιδιὰ περπατοῦσαν περισσότερο ἀπὸ μιὰν ὥρα. Τότε στάθηκαν λίγο διστακτικά. Δὲν νόμιζαν ποτὲ ὅτι ἡ λίμνη θὰ ἦτανε τόσο μεγάλη.

— Εἶναι σὰν νὰ μᾶς φεύγη ἡ ὄχθη ὅσο τὴν πλησιάζουμε, εἶπε ὁ Μάτα.

Ἐδῶ στὴν λίμνη τὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν προφυλαγμένα ἀπὸ τὸν δυτικὸ ἄνεμο ποὺ φυσοῦσε ὁλόενα καὶ μὲ περισσότερη δύναμη καὶ ποὺ τοὺς χτυποῦσε μὲ τόση ὁρμὴ τὰ ρουχά τους ἐπάνω, στὰ πόδια καὶ στὸ πρόσωπό τους, ὥστε μόλις μπορούσανε νὰ προχωρήσουν. Ὁ κρύος αὐτὸς ἀέρας ἦταν ἡ μόνη δυσκολία ποὺ τοὺς εἶχε τύχει.

Ἕνα ἄλλο ὅμως τὰ ἔκανε νὰ παραξενεύονται: Ὁ ἄνεμος ἔφερνε μαζί του ἕναν παράξενο κρότο σὰν νὰ ἐγύριζε ἕνας μεγάλος μύλος. Ἀλλὰ στὸν πάγο ἐπάνω δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ βρίσκεται ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν περπατήσει ἀρκετὰ καὶ τοὺς φαινόταν τώρα πὼς ἔβλεπαν πλησιέστερα τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσαν, τόσο πιὸ ἀνυπόφορος γινόταν ὁ ἄνεμος καὶ μαζί μ' αὐτὸν δυνάμωνε καὶ ὁ θόρυβος ποὺ ἀκουγόταν ἀπὸ πρίν, καὶ τὰ παιδιὰ ἀκούγοντάς τον τρόμαζαν.

Ἔξαφνα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό τους ἡ σκέψη ὅτι ὁ θόρυβος αὐτὸς μπορεῖ νὰ γίνονταν ἀπὸ μεγάλα κύματα ποὺ θᾶσπαζαν μὲ ὁρμὴ στὶς ὄχθες. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ ὅλη ἡ λίμνη ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ πάγο.

Στάθηκαν καὶ κοίταξαν γύρω τους. Μακρυά, στὸ δυτικὸ μέρος τῆς λίμνης, φαινόταν ἕνα ἄσπρο σύννεφο ποὺ προχωροῦσε ἀπάνω στὸν πάγο. Στὴν ἀρχὴ νόμιζαν πὼς ἦταν ἕνας χιονοστρόβιλος, ἀλλὰ σὲ λίγο εἶδαν πῶς ἦταν ὁ ἀφρὸς ἀπὸ τὰ κύματα ποὺ ἔσπαζαν ἐπάνω στὸν πάγο.

Σὰν εἶδαν τὰ παιδιὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, πιάστηκαν ἀπ' τὰ χέρια καὶ χωρὶς νὰ ποῦν λέξη, ἄρχισαν νὰ τρέχουν μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν τους. Ἐκεῖ, κατὰ τὸ δυτικὸ μέρος, ἡ λίμνη ἦταν ἐλεύθερη ἀπὸ τοὺς πάγους, καὶ τοὺς φαινόταν μάλιστα πὼς ἔβλεπαν τὰ ἀφρισμένα κύματα νὰ προχωροῦν πρὸς τ' ἀνατολικά. Κατάλαβαν τότε πὼς βρίσκονταν σὲ κίνδυνο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἄφησέ μας ἥσυχο, σὲ παρακαλῶ, φώναξε ὁ Δόνιφαν θυμωμένος. Σοῦ τὸ ξαναλέω, Μπριάν, δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃς ἐσὺ νὰ κάμωμε κεῖνο ποὺ θέλομε.

— Κι' ἐγώ, Δόνιφαν, σοῦ ξαναλέω πὼς θὰ σ' ἐμποδίσω.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἦταν ἕτοιμα νὰ ἔρθουν στὰ χέρια. Στὴν πάλη αὐτή, ὁ Οὐὲπ κι' ὁ Κρὸς θἄπαιρναν τὸ μέρος τοῦ Δόνιφαν, καὶ ὁ Βάξτερ, ὁ Σέρδης καὶ ὁ Γκάρνετ θὰ ὑπερασπίζόνταν τὸν Μπριάν. Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει τί θλιβερὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶχε μιὰ τέτοια συμπλοκή. Γι' αὐτὸ ὁ Γόρδων ἐνόμισε πὼς ἔπρεπε νὰ μπῆ στὴ μέση. Γιατὶ σὰ μεγαλύτερος αὐτός, καταλάβαινε τί κακὸ πρᾶγμα θᾶταν ἡ ἀσυμφωνία καὶ ἡ διχόνια σὲ τέτοιες ὧρες. Κι' εἶπε στοὺς ἀντιπάλους:

— Ἡσυχάστε!.. Δόνιφαν, κάμε λίγη ὑπομονή. Βλέπεις πολὺ καλὰ πὼς ἡ θάλασσα εἶναι πολὺ ταραγμένη καὶ θὰ κινδυνεύαμε νὰ χάσωμε τὴ μόνη βάρκα ποὺ μᾶς μένει.

— Μὰ δὲν τὸ ἀνέχομαι ἐγὼ νὰ κάνῃ ὁ Μπριὰν ὅ,τι θέλει! φώναξε ὁ Δόνιφαν· εἶναι κάμποσος καιρὸς ποὺ τὄχει πάρει πολὺ ἀπάνω του.

— Ὄχι, ὄχι! φώναξε ὁ Κρός.

— Ἐγὼ δὲν ἀπαιτῶ νὰ γίνεται ὅ,τι θέλω, εἶπε πιὸ ἤρεμα ὁ Μπριάν. Ποτὲ δὲν τἀπαίτησα αὐτό. Δὲν ἀφίνω ὅμως κι' ἄλλον νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει, ὅταν αὐτὸ βλάπτῃ ὅλους μας.

— Ἴσα - ἴσα ποὺ δὲν βλάπτει κανένα! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Καὶ τώρα ποὺ εἴμαστε στὴν ξηρά...

— Δυστυχῶς ὄχι ἀκόμη, τὸν ἔκοψε ὁ Γόρδων. Μὴν ἐπιμένης, Δόνιφαν. Θὰ ἔρθῃ ἴσως ὥρα νὰ χρησιμοποιήσουμε καλύτερα αὐτὴ τὴ βάρκα.

Στὰ σωστὰ αὐτὰ λόγια ὁ Δόνιφαν πείστηκε κι' ἡ φιλονικεία σταμάτησε.

Ἡ θάλασσα εἶχε χαμηλώσει δυὸ πόδια. Ὑπῆρχε ὅμως πέραμα ἀνάμεσα στοὺς βράχους; Αὐτὸ τὰ παιδιὰ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν.

Ὁ Μπριάν, γιὰ νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ ψηλά, πῆγε στὴν πρώρα καὶ σκαρφάλωσε στὸν ἀκάτιο (ἰστὸ (τὸ τουρκέτο) ὡς τὴν κόφα. Ἀπὸκεῖ εἶδε πραγματικῶς ἕνα στενὸ πέραμα ἀνάμεσα τὶς βραχοκορφὲς ποὺ ἐξεῖχαν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἂν λοιπὸν ἤθελαν νὰ βγοῦν στὴν ξηρὰ μὲ τὴ βάρκα, ἔπρεπε νὰ τὴ διευθύνουν εἰς τὸ πέραμα αὐτό.

Ἀλλὰ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ σάλος ὁλόγυρα στοὺς βράχους ἦταν μεγάλος καὶ σίγουρα ἡ βάρκα θὰ ἔσπαζε πάνω τους. Ἔπειτα προτιμότερο ἦταν νὰ περιμένουν τὴν ἄμπωτη. Ὁ Μπριάν, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ καταρτιοῦ, κοίταζε προσεκτικὰ τὴν ἀπέναντί του γῆ. Καθὼς εἴπαμε, ἡ παραλία φαινόταν ἀκατοίκητη, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀκρωτήρια ποὺ ἀπεῖχαν τὸ ἕν' ἀπὸ τἄλλο ὡς ἑννιὰ μίλλια.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ὁ Μπριὰν κατέβηκε κι' ἀνακοίνωσε στοὺς συντρόφους του τὰ ὅσα εἶχε ἰδεῖ. Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐέλκοξ, ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Κρὸς ἄκουσαν τὴν ἔκθεση τοῦ Μπριὰν χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα. Ὁ Γόρδων ὅμως τὸν ρώτησε:

— Ὅταν ἔπεσε ἔξω τὸ καράβι μας τὸ πρωΐ, δὲν ἦταν ἕξη ἡ ὥρα;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

— Καὶ πόσην ὥρα θέλει γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἄμπωτη;

— Πέντε ὧρες νομίζω.. Δὲν εἶν' ἔτσι, Μόκο;

— Μάλιστα, πέντε ὡς ἕξη ὧρες, ἀποκρίθηκε ὁ μοῦτσος.

— Ὥστε, ἐξακολούθησε ὁ Γόρδων, κατὰ τὶς ἔντεκα ἀπάνω - κάτω θὰ εἶναι ἡ καταλληλότερη στιγμὴ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσωμε τὴν ἀπόδαση.

— Ἔτσι λογαριάζω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Γόρδων. ἂς εἴμαστε ἕτοιμοι καὶ ἂς τσιμπήσουμε τώρα κάτι τί, γιὰ νὰ μὴ μποῦμε στὴ θάλασσα εὐθὺς μετὰ τὸ φαγητό, γιατί, ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νἀναγκαστοῦμε νὰ μποῦμε...

Ἔδαλαν ἀμέσως σὲ πράξη τὴ φρόνιμη συμβουλὴ τοῦ Γόρδων.

Ὁ Μπριὰν ἀνέλαβε νὰ ταΐση τὰ μικρά. Ὁ Γέγκινς, ὁ Ἴδερσον, ὁ Ντόλης, ὁ Καστάρ, ἄρχισαν νὰ παίρνουν θάρρος ὅπως συνήθως τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ὑποπτεύονται τὸν κίνδυνο, ἀφοῦ μάλιστα δὲν εἶχαν βάλει στὸ στόμα τους τίποτα ἐδῶ κι' εἰκοσιτέσσερες ὧρες.

«— Βοήθεια! τραβήξτε τὸ σχοινί!..»

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Μπριὰν πῆγε πάλι στὴν πρώρα καὶ, μὲ τοὺς ἀγκῶνες στηριγμένους στὴν κουπαστή, παρατηροῦσε τοὺς σκόπελους.

Τί ἀργὰ ποὺ χαμήλωνε ἡ θάλασσα! Ἤταν ὅμως φανερὸ πὼς χαμήλωνε, γιατὶ ὅσο παίρνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο τὸ πλοῖο ἔγερνε μὲ τὸ πλευρό.

Ὁ Μόκος ἔρριξε τὴ βολίδα καὶ βρῆκε βάθος ὀκτὼ πόδια. Ὑπῆρχε ὅμως ἐλπίδα νὰ χαμηλώσῃ ἀκόμα περισσότερο ἡ θάλασσα καὶ τὰ νερὰ νὰ τραβηχθοῦν ἀλωζιδιόλου πέρ' ἀπὸ τοὺς βράχους; Ὁ Μόκος τουλάχιστο δὲν τὸ ἔλπιζε κι' ἐνόμισε χρέος του νὰ τὸ πῆ στὸν Μπριὰν κρυφά, γιὰ νὰ μὴ φοβηθοῦν τἄλλα παιδιά.

Ὁ Μπριὰν τότε πλησίασε τὸν Γόρδων καὶ τοῦ εἶπε τὴ γνώμη τοῦ Μόκου. Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ καταλάβαιναν πολὺ καλὰ πὼς ὁ ἄνεμος, ἂν καὶ ἔκλινε λίγο πρὸς τὸ βορτά, δὲν ἄφινε ὅμως τὴ θάλασσα νὰ χαμηλώσῃ, ὅσο θὰ χαμήλωνε ἂν ἦταν νηνεμία.

— Τί θὰ κάμουμε; ρώτησε ὁ Γόρδων.

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω... ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Τί δυστυχία νὰ εἴμαστε παιδιὰ ἐδῶ ποὺ ἔπρεπε νἄμαστε ἄντρες! Τί δυστυχία νὰ μὴν ξέρουμε!

— Ἡ ἀνάγκη θὰ μᾶς διδάξῃ, εἶπε ὁ Γόρδων. Ἂς μὴν ἀπελπιζόμαστε, Μπριάν, κι' ἂς ἐνεργήσουμε μὲ φρόνηση.

— Ναί, Γόρδων, ἂς ἐνεργήσουμε! - γιατὶ ἂν δὲν ἀποβιβασθοῦμε πρὶν γυρίσουν τὰ νερά, ἂν μείνουμε ἐδῶ μέσα στὸ πλοῖο ἄλλη μιὰ νύχτα, χαθήκαμε!

— Δὲν εἶναι ζήτημα, γιατὶ τὸ πλοῖο θὰ κομματιασθῆ. Πρέπει νὰ τἀφήσουμε καὶ νὰ φύγουμε μὲ κάθε θυσία.

— Ναί, Γόρδων, μὲ κάθε θυσία!

— Δὲν θᾶταν ἄραγε καλύτερο νὰ κάμουμε μιὰ σχεδία;

— Κι' ἐγὼ τὸ συλλογίσθηκα. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ τρικυμία μᾶς πῆρε ὅλα σχεδὸν τὰ ξύλα. Μπορούσαμε νὰ σπάσουμε τὸ κάσσαρο καὶ μὲ τὰ ξύλα του νὰ κάμουμε τὴ σχεδία μας, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε καιρό. Δὲν μᾶς μένει λοιπὸν παρὰ ἡ βάρκα, κι' αὐτὴ πάλι δὲν μποροῦμε νὰ τὴ μεταχειρισθοῦμε ἐξαιτίας τῶν κυμάτων. Ὄχι, τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ εἶναι νὰ περάσουμε ἕνα σχοινὶ ἀνάμεσα στοὺς ὑφάλους καὶ νὰ τὸ δέσουμε στὴν κορυφὴ κανενὸς βράχου. Ἔτσι θὰ καταφέρναμε ἴσως νὰ βγοῦμε στὴν παραλία, κρατούμενοι ἀπ' αὐτὸ τὸ σχοινί.

— Καὶ ποιὸς θὰ τὸ βγάλῃ ἔξω; ρώτησε ὁ Γόρδων.

— Ἐγώ! ἀπεκρίθηκε ὁ Μπριάν.

— Κι' ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω, εἶπε ὁ Γόρδων.

— Ὄχι, ὄχι! φώναξε ὁ Μπριάν. Ἐγὼ μόνος μου!

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΚΑΠΟΙΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Β'.

"Ενας κρύος, δυνατὸς ἀέρας ἐμάδησε ὅλο τὸ δεῖλι τὰ τελευταῖα κίτρινα φύλλα ἀπ' τὴν ἀκακία τῆς αὐλῆς. Ὁ οὐρανὸς βαρύς, θλιμμένος μ' ἀδάκρυτος, λὲς κι' ἀγγίζει τὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν. Τὸ σούρουπο ἔχει γλυστρήσει στὴν κάμαρα, καὶ στὸ δρόμο μονάχα ὁ τοῖχος τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ κρατιέ ἀκόμα λίγο φῶς. Κάθουμαι δίπλα στὸ παράθυρο· ὁ 'Αλέξης εἶναι σὲ μιὰ καρέκλα δίπλα μου, ἀκουμπάει στὸ χεράκι του τὸ κεφάλι καὶ κοιτάει καὶ κεῖνος ἔξω. Βλέπω πὼς κάτι συλλογίζεται, μὰ δὲν τον ρωτῶ· εἶναι τόσο δύσκολο νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τί συλλογίζεται· ὅταν τὸν ρωτοῦν. Ἀπὸ νωρὶς τὸν ἔστειλε ἡ γιαγιά του νὰ μείνει μαζί μου, γιατὶ ἐκείνη θἄβγαινε ἔξω. Ξεφυλλίσαμε μαζὶ ὅλες τὶς παλιὲς Διαπλάσεις, τοῦ διηγήθηκα χίλιες ἱστορίες.

Μὰ καθὼς ἦταν πιὰ σχεδὸν χειμῶνας, τὸ σούρουπο ἤρθε δίχως νὰ τὸ καταλάβουμε, καὶ ξεχάστηκα κοιτώντας ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, κι' ἄφισα τὸν μικρὸ 'Αλέξη νὰ συλλογίζεται. Στὸ θαμπὸ ἀντιφέγγισμα ποὺ ἔδειχνε ὁ τοῖχος, εἶδα τὰ ματάκια του βαρειά, θλιμμένα, ἕτοιμα νὰ κλάψουν. «Ποῦν' ἡ φωτιά;» ρωτᾶ ξέαφνα. Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβα, μὰ ἡ φωνούλα του ἔκουβε τόση λύπη ποὺ δὲ θέλησα νὰ τὸν ξαφνίσω μὲ καμμιὰ ἀπότομη ἐρώτηση. «Ποῦν' ἡ φωτιά;» ξανάπε μὲ παράπονο, «κάνει κρύο, κοίτα τὸν οὐρανό, δὲν ἀνάβουν ἐδῶ φωτιά;» Στὴ γωνιὰ ἤταν ἀκουμπισμένη ἡ μικρὴ σόμπα τοῦ πετρελαίου, θυμήθηκα τὴ γαλάζια φλόγα της ποὺ φώτιζε τὴν κάμαρα σὰν καντύλι. Ὡρισμένως κάποιαν ἄλλη φωτιὰ εἶχε στὸ νοῦ του ὁ μικρὸς 'Αλέξης. Τὸν κοίταξα, εἶχε ξαναπέσει σὲ συλλογή. Ποιὸς ξέρει τί εἰκόνες περνοῦν ἀπ' τὸ κεφαλάκι του ποιούς χιονισμένους δρόμους τοῦ θύμισε τὸ πρῶτο κρύο, ποιὲς ζωηρὲς φωτιὲς μὲ φλόγες ὁλοκόκκινες, κι' ἴσως τὴ ζεστασιὰ τῆς μητρικῆς ἀγκαλιᾶς ποὺ τὴν ἀποζητοῦσε δίχως ἄλλο. Ἴσως ἀποζητοῦσε ἀκόμα καὶ τὸ ἀδερφάκια του, τὴ Μελίτη καὶ τὸ Ντένη, ποὺ τὰ ὀνόματά τους ἐρχόνταν καὶ ξαναρχόνταν στὶς κουβέντες του, κι' ἀκόμα τὰ τρελλοπαιχνίδια τους.

Εἶχε πιὰ ἐντελῶς νυχτώσει κι' αἰσθανόμουν τὸ μικρὸ παιδάκι πυθιαν δίπλα μου τόσο μονάχο, τόσο ἐγκαταλειμμένο, κι' ὅς τὰ γαποῦσα, κι' ἄς ἤμουν κοντά του· δὲν ἤμουν οὔτε ἡ Μελίτα κι' ὁ Ντένης γιὰ νὰ παίζουμε μαζί, οὔτε ἡ μαμμά του νὰ τοῦ ζεστάνω τὴ μικρὴ παγωμένη καρδούλα. Καὶ δὲν εἶχα κἀν τὴ μεγάλη φωτιὰ ποὺ ἐνοστάλγησε νὰ ζεστάνει τὰ κρύα του χεράκια.

Μυρίνη

Πέταξε...πέταξε...ὡς ὅτου ἔφθασε ἐπιτέλους αὐτὴ τὴ λάμψη καὶ τότε εἶδε, σαστισμένο, ὅτι ἤταν ὁ καλὸς Θεός, ποὺ κιθισμένος πάνω στὸ χρυσὸ του θρόνο, σκορποῦσε αὐτὸ τὸ φῶς.

Ὅταν πετοῦσε, ἀναρωτιότανε γιατὶ ἄραγε νὰ μὴν ἔχει δεῖ αὐτὴ τὴ λάμψη ὅσο ζοῦσε στὴ γῆ. Μὰ τώρα τὸ καταλάβαινε: Ἤταν γιατὶ ὄχι ἀνθρώπινα, παρὰ μόνο ἀγγέλου μπορεῖ νὰ δοῦν τὴν ἀλήθεια.

Στάθηκε τότε μπρὸς στὸ Θεῖο Θρόνο καὶ προσκάθησε νὰ δῇ ξῆ μὲ τὰ μάτια του ὅλο τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του. Μὰ Ἐκεῖνος χαμογέλασε...καὶ μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἔννοιωσε τὴ λύπη νὰ σβύνῃ σιγὰ-σιγά, ὅπως στὸ δαυλὸ τ' Αὐγερινοῦ σβύνουν τ' ἀστέρια.

Καὶ ἔτρεξε χαρούμενα νὰ παίξῃ μαζὶ μὲ ἄλλα ἀγγελούδια στὸ περιβόλι μὲ τὴν αἰώνιὰ ἄνθηση ποὺ τοῦ ἔδειχνε τὸ δάχτυλό του».

Καθὼς τέλειωνα τὰ παραμύθι μου κύτταξα τὸν ἀδελφό μου: Χωρς νὰ μιλῇ, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ γόνατά μου, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, καὶ μὲ κάποιο ἀόριστο χαμόγελο στὰ χεῖλη, σκεφτότανε τὰ λόγια μου.

'Αδελφούλη! 'Αδελφούλη! Ποιὸς νὰ μοῦ τὤλεγε, τὴν ὥρα ποὺ ἔννοιωθα τὸ ἀγαπημένο σου κεφαλάκι ἐπάνω μου, ποιὸς νὰ μοῦ τὤλεγε πὼς τόσο γρήγορα θὰ πετοῦσες κι' σὺ στὰ οὐράνια περιβόλια, γιὰ νὰ κυλισθῇς κι' ἐσὺ στὸ αἰώνιο βελούδο ποὺ ἁπλώνεται κάτω ἀπὸ δένδρα, ποὺ δὲν γνώρισαν ποτὲ τὸ χλωμὸ φθινόπωρο;

Ἐλεύθερο Πουλί

Ο ΝΕΡΟΥΛΑΣ

Τί ὄμορφη μέρα! "Ολα εἶναι γαλανά, ὅλα εἶναι φωτεινά, ὅλα ἀστράφτουν κι' εἶναι μιὰ χαρά. Τί γρήγορα ποὺ μπῆκε ἡ ἄνοιξις! Ἡ γῆ εἶνσι στολισμένη μὲ τὸ ποικιλόχρωμο χαλί της. Τὰ πουλάκια τονίζουν μὲ γλυκύτητα τὸ τραγούδι τους. Εἶναι πρωΐ. Ὁ ἥλιος μόλις ἔχει ξεπροβάλει. Κιθοῦμαι στὸ παράθυρο καὶ θαυμάζω τὴ φύση ποὖναι γεμάτη ἀπὸ ἀνοιξιάτικη χαρά. Ἡσυχία βασιλεύει παντοῦ. "Ἐφφνα ἀκούω μιὰ μακρινὴ φωνή:

— Νερόοο, νερὸ ἀπὸ τὸν Πόροοο!!

Καὶ ἀπὸ τὴ γωνιὰ τοῦ καθαροῦ καὶ σκιεροῦ δρομάκου ξεπροβάλλει ὁ νερουλάς μας. Εἶναι φαιδρός, ὅλος ζωή. Τώρα ἔχει πλησιάσει πιὰ καὶ ἀκούω καθαρὰ τὶς στροφὲς μὲ τὶς ὁποῖες προσκαλεῖ τοὺς πελάτες:

Ἐδῶ νερὸ καλὸ
σὴ γῆ μοναδικό.
Πᾶστε, νοικοκυράδες,
μὲ δυὸ μὲ τρεῖς παράδες.

Ἀμέσως ἀνοίγουν ὅλες οἱ πόρτες καὶ γυναῖκες, κορίτσια, παιδιὰ ξεπροβάλλουν μὲ στάμνες καὶ τενεκέδες στὰ χέρια καὶ μὲ γέλια χαρᾶς. Ἔχει σχηματισθῆ πιὰ ἕνας κύκλος γύρω του καὶ ἀρχίζουν οἱ κουβέντες καὶ τὰ πειράγματα, ἐνῶ αὐτὸς μοιράζει μὲ ἕλία τὸ δροσερὸ νερό. Καὶ ἔρχομαι σὲ ὀνειροπολήσεις καὶ ἀναρωτιέμαι, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθὼς διαβαίνει σκορπάει γύρω του τὸ γέλιο.

Εἶναι ἀλήθινὰ εὐτυχής; Μὲ σκέπτομαι πὼς ξυπνάει πρωΐ, γυρίζει ὅλη τὴν ἡμέρα τοὺς δρόμους, προσπαθώντας νὰ πωλήσῃ πελάτες μὲ τὸν κα τοῦ τρόπο γιὰ νὰ θρέψῃ τὴν κογένειά του, καὶ τὸ βράδυ κατακουρασμένος πέφτει καὶ κοιμᾶται,—κι' ὅμως εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή του!

Ἀπὸ τὶς ὀνειροπολήσεις μὲ ξυπνάει ἄξαφνα τὸ ρολόγι κτυπάει 7 π. μ. Εἶναι ὥρα σχολεῖο, καὶ ἐνῶ σηκώνομαι νὰ φύγω, ρίχνω μιὰ βιαστικὴ τιὰ στὸ δρόμο· ἀλλὰ ὁ νερουλὰς ἔχει χαθεῖ πιά.

Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου

ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

Καθισμένος στὰ βράχια, κοιτάζα τὴ θάλασσα.

Ἐάφνου ἀκούω μιὰ σπαρακτικὴ καὶ σιρίγλικη φωνή:

«Παιδί μου, παιδάκι μου!»

Γυρίζω καὶ βλέπω μιὰ γυναῖκα νὰ κοιτάζῃ τὴ θάλασσα σὲ ὁρισμένο σημεῖο, ὅπου ἕνα σῶμα ἀνεβοκατέβαινε πάνω στὰ κύματα.

Μιὰ βάρκα ἀμέσως ρίχνεται στὴ θάλασσα, καὶ δυὸ γεροὶ ἄνδρες τραβοῦν κουπὶ μὲ ὅλη τοὺς τὴ δύναμη. "Ολοι κοιτάζουν μὲ ἀγωνία. Κανένας δὲν μιλάει. Ὁλονῶν τὰ μάτια εἶναι καρφωμένα στὴ βάρκα ποὺ πάει νὰ σώσῃ τὸ παιδί. Μὰ θὰ προφτάσῃ;... Μέσα σ αὐτὴ τὴ βαθειοσιωπή, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ἀκούγεται ἡ σπαρακτικὴ φωνὴ τῆς μάνας: «Παιδί μου, παιδάκι μου!»

Οἱ ἄντρες κωπηλατοῦν πάντα μὲ ὅλη τους τὴ δύναμη καὶ ἀ λίγο φθάνουν κοντὰ στὸ παιδί. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ τραβᾶ ἀπ' τὴ θάλασσα... "Ολοι ἀγωνιοῦν. Ἡ βάρκα τώρα γυρίζει, πλησιάζει, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄντρες ρίχνει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας, ἕνα ἄψυχο σῶμα.

Ἡ μάνα μὲ πιὸ σπαρακτικὴ φωνὲς τώρα φωνάζει:

«Παιδί μου, παιδάκι μου!»

Τσάρλεστον

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ εἶναι καὶ φέτος συνδρομηταί πρέπει νὰ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λῆξασαν συνδρομήν των.

Ὅσοι τυχὸν δὲν θέλουν πλέον νὰ εἶναι συνδρομηταί, ὀφείλουν νὰ ἐπιστρέψουν τὰ σταλέντα φύλλα 1-5 τοῦ Δεκεμβρίου γράφοντες εἰς τὴν ταινίαν τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον» διὰ νὰ τοὺς διαγράψω.

Ὅσοι κρατήσουν καὶ αὐτά, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ πρέπει νὰ στείλουν τὴν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά, στὴ γειτόνισσα. — Ἀμοιρο, Ἐλένη μου, σ' ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἔχει νύχια νὰ ξυστῇ!..

Ἡ μικρὴ Φώφη ποὺ τἀκούει: — Εἶδες, μαμμά; μόνη σου τὸ ἐς τώρα' κι' ὅμως μὲ μαλώνεις ἂν ἀφίνω τὰ νύχια μου μακριὰ τὰ τὴ μανικύρ'...

Ἄχ, Πόλη!

(Γενονός)

***

Ὁ Δάσκαλος: — Πές μου ἕνα ρῦ ποὺ νὰ μὴν παγώνῃ.

Ὁ Μαθητής: — Τὸ ζεστὸ νερό.

Ροζίτα

ΑΛΑΝΑΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 28 Δεκεμβρίου 1927

ΑΓΑΠΗΤΑ μου παιδιά, σᾶς εὐ- ομαι τρισευτυχισμένο τὸ νέον ἔ- τος 1928. Μαζί μου σᾶς εὐχονται ἡ Κυρὰ-Μάρθα, ὁ 'Ανανίας κι' ὅλο τὸ σπιτικό. Ἐπίσης ὁ κ. Φαί- δων μὲ παρακάλεσε νὰ σᾶς διαβάσω τὶς πιὸ θερμὲς του εὐχές. Αὐτὸ τὸ φυλλάδιο θὰ τὸ λάβε- τε τὴν Πρωτοχρονιά, τὸ ἑπόμενο ὅμως θὰ εἶναι τὸ πρῶτο τοῦ Ἰα- νουαρίου. Δὲν ξέρω τώρα ἂν αὐτὸ θὰ ἔχει τὴν «36η Κυριακή», γιατὶ δὲν εἶναι ἀκόμα ἕτοιμες οἱ εἰκόνες. Ἐλπίζω ὅμως νὰ τὴν ἔχει τὸ με- τεπόμενο (14 Ἰανουαρίου) ποὺ θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο.

Δόξα σοι ὁ Θεός! αὐτὴ τὴν ἑ- βδομάδα ἔλαβα καὶ καμμιὰ δεκα- πενταριὰ Συλλογὲς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ἐλπίζω, ὡς τὸ τέ- λος τῆς προθεσμίας, ποὺ καθὼς βλέπετε τὴν παρέτεινα, νὰ λάβω ἑξακτές.

Καὶ τὸ ξεσπάθωμα δὲν πῆγε πίσω. Ἀδτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἑξῆς: *Αὐγερινὸν Ν. Ἀβραμίδην, Θεμελίναν Ζερβοῦ, Θεόφ. Ι. Γαβριηλίδην, Δανάην Γ. Δαράτου, Μποέμ, Νίτσαν Τριαντοφυλλίδου, «Φιλικὴν Ἑταιρείαν», Μαρίαν Καμπούρη, Ἐξυπνην Γατούλαν, Ἀλίκην Ι. Πολίτη, Τιτίκαν Λεοντάκη, Ἀρετὴν Α. Ρήγα, Ρέαν, Ἀρμονίαν, Ἐλένην Κυρηνοπούλου, Νέλλην* καὶ *Ἔρην Ν. Σαράτση*. Εὖγε στὰ καλά μου τὰ παιδιά! Ἐλπίζω νὰ τὰ μεμηθοῦν καὶ πολλὰ ἄλλα.

Πορφυρογέννητε, ἄλλο μυθιστόρημα τῆς Ἀγγελεφ. εἶναι τὸ «Κόστα Μπέρλιγκ» ποὺ εἶδες στὸ Δεξικὸ τοῦ Δαρούς. Τὸ δικό μας καὶ στὸ πρωτότυπο ἔχει τὸν ἴδιο τίτλο: «Τὸ θαυμαστὸ ταξίδι». Μόνο ποὺ προσθέτει: «τοῦ Νίλς Χόλγερσον ἐπάνω ἀπὸ τὴ Σουηδία». Ναί, τὸν ἴδιο τύπο θὰ ἔχῃ καὶ τὸ νέο Σῆμα, δηλαδὴ τὸ μονόγραμμά μου Δ.τ.Π., καλλιτεχνικὰ συμπλεγμένο, μέσα σὲ κύκλο ἀπὸ λεπτὸ μαιάνδρο, ποὺ θὰ τὸν συμπληρώνουν τὰ ἔτη τῆς ἐβδομήκοντα ἀπὸ τῆς Πεντηκονταετηρίδος: 1879 -1928.

Ρόδον τῆς Ἐρήμου, τὸ ἐπέθετα πὼς θὰ ἤσουν ἄρρωστη, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ τίποτ' ἄλλο δυνατὸ ἀπὸ τὴν ἑπτάχρονη ἀγάπη ποὺ μᾶς συνδέει. Ὤ, καὶ ποιός δὲν ἔπαθε ἀπὸ δάγγειο αὐτὸν τὸν καιρό! Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' ἐλπίζω, τώρα ποὺ εἶσαι καλά, νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα.

Δὲν ξέρω, *Μῆλον τῆς Ἔριδος*, ἂν τὰ σχολεῖα τῶν Δυτικῶν κάνουν καὶ προπαγάνδα. Ὁπωσδήποτε νομίζω, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι πρέπει νὰ προτιμοῦν τὰ δικά μας σχολεῖα. Σήμερα, «γλῶσσα τῆς μορφώσεως» εἶναι καὶ ἡ καθαρεύουσα καὶ ἡ δημοτική. Γιατὶ καὶ σεῖς δυὸ βρίσκει κανεὶς μορφωτικὰ βιβλία ἀπαραίτητα. Ὅσο γιὰ τὴν αἰσθητικὴ μόρφωση,—ἐκεῖνο ποὺ δίνουν τὰ λογοτεχνικὰ ἔργα,—ποιήματα, διηγήματα κ.τ.λ.—ἡ δημοτικὴ σήμερα εἶναι τὸ ὄργανό της. Ὅλα δηλαδὴ τὰ λογοτεχνήματα γράφονται σ' αὐτή.

Μπράβο, *Κρεολή!* Εἶσαι μόλις 10 ἐτῶν καὶ πηγαίνεις στὴν Γ' τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ κάνεις ἀκόμα Italiκά, γαλλικὰ καὶ πιάνο. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μεγαλώσῃς περισσότερο γιὰ νὰ μπῇς στὴν κίνησή μας καὶ «νὰ βρῇς ἐπὶ τὰ ἴχνη» τῆς μαμμᾶς σου καὶ τῆς θείας σου, ποὺ τόσο ἔδρασαν ἄλλοτε στὸν κύκλο μου. Ὦ, ναί, ποτὲ δὲν ξεχνῶ τὴ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* καὶ ἔτσι, ἐλπίζω, θὰ θυμοῦμαι μιὰ μέρα καὶ τὴν *Κρεολή*...

Ἰωάννη Ἀηδονόπουλε, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις. Μόνο σ' αὐτὸ τὸ φύλλο καὶ στὸ προηγούμενο δὲν βρῆκες «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή», γιατὶ ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῇ τὸ Χριστουγεννιάτικο διήγημα τῆς δ. Ταρσούλη, —τί ἐξοχο, ἀλήθεια, κι' αὐτὸ τὸ διήγημα! — καὶ δὲν ἔμενε τόπος μ' αὐτὸ καὶ μὲ τὰ τέσσερα μυθιστορήματα ποὺ δημοσιεύονται τώρα. Τί νὰ γίνῃ! ὁ χῶρος μου εἶναι λιγοστός. Καὶ τὸ ξεσπάθωμα δὲν ἐπέτρεψε ἀκόμη τὴν καθιέρωσῃ τοῦ δωδεκασέλιδου.

Εὐχαριστῶ, *Ἀστραπόβροντο*, γιὰ τὸ τόσο θερμὸ ἐνδιαφέρον. Κι' ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ ποὺ εἶπες στὸν πατέρα σου νὰ σοῦ ἀγοράζῃ τακτικὰ τὴ «Νέα Ἑστία» μόνο καὶ μόνο γιατ' εἶναι δική του. Ἐκεῖνο ποὺ παρατήρησες ἦταν ἁπλὴ σύμπτωση. Γιατὶ σ' ἄλλα πάλι τεύχη, ἀπὸ τὰ πικθικὰ περιοδικὰ μόνο γιὰ τὴ Διάπλασι γίνεται λόγος καὶ ἀνεδημοσιεύονται ὡραῖα κομμάτια ἀπὸ τὴ Σελίδα της, ὅπως π.χ. ἕνα ποιηματάκι τῆς *Ἀλαβάστρινης*. Ἔλαβα ὅπ' ὄψει μου καὶ τὴν ἐπιθυμία σου νὰ μὲ λαβαίνῃς τὸ γρηγορότερο, καὶ θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τὴν ἱκανοποιήσω.

Μὲ συγκίνηση διάβασα, *Ἀέρινε*, τὸ ὡραῖο, τὸ γεμάτο ἀγάπη κι' ἐνδιαφέρο γράμμα σου. Διεβίβασα καὶ τὴν «ἔκφραση τοῦ βαθύτατου θαυμασμοῦ σου» στὸν κ. Φαίδωνα ποὺ εἶδε καταγοῆ ἐυμένος ὅτι ἔχεις διαβάσει ὅλα του σχεδὸν τὰ βιβλία! Ἤ, φυσικά, σὺ εἶσαι ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ μπορεῖς νὰ διαβάζῃς ἀπ' ὅλα.

Ὄχι, *Ἐθνικὴ Πίστις*, ὄχι, παιδί μου, μὴν τὸ λὲς αὐτό. Καὶ στὴν καθαρεύουσα πρέπει νὰ «σοῦρχεται κρρδιὰ» νὰ γράφεις ἐκθέσεις, γιὰ νὰ τὴν μαθαίνεις. Καὶ πρέπει νὰ τὴν μάθῃς, γιατὶ εἶναι μιὰ γλῶσσα ποὺ, σήμερ' ἀκόμη, χρειάζεται στὴ ζωή περισσότερο. Ἡ ζωή, βλέπεις, δὲν εἶναι μυθιστόρημα, — ὅπως ἔλεγε κι' ὁ Νταρζανσὸν στὸν Τζάκ, — οὔτε ποίημα, οὔτε διήγημα. Αὐτὰ γράφονται στὴ δημοτική· ὅλα τἄλλα, — ἐφημερίδες, νόμοι, ἐπιστημονικὰ βιβλία, συμβόλαια, ἐμπορικὰ γράμματα, — γράφονται στὴν καθαρεύουσα. Μπορεῖς λοιπὸν νὰ μὴ τὴν ξέρεις;

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα, *Θέσσι*. Γιὰ τὰ διακοσμητικὰ ἠλεκτρικὰ ποὺ ἀσχημίζουν τοὺς τοίχους τῆς παλιᾶς καὶ πανσεβάσμιας Καπνικαρέας, θἄπρεπε βέβαια νὰ γράψῃ κανένας καὶ θὰ τὸ πῶ σ' ὅσους λογίους ξέρω. Γιὰ τὴν Παντηκονταετηρίδα μου δὲν ἀπεφασίσθηκε τίποτα δριστικά, μὰ καὶ σὺ βέβαια μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος ὅπου κριθῇς, ἢ καλύτερα ὅπου κρίνεις τὸν ἑαυτό σου ἱκανό.

Χωρικὴ τῆς Ἐλβετίας, ἀλήθεια, τὸ «Θαυμαστὸ Ταξίδι» εἶναι γιὰ κάπως μεγαλύτερα παιδιά, μὰ φέτος μπορεῖς νὰ τὸ διαβάσῃς καὶ σύ. Θὰ σοῦ ἀρέσῃ πολὺ ὅπως καὶ στὴ μαμμά σου. Ὦ, δὲν εἶναι λίγοι οἱ δυὸ συνδρομηταὶ ποὺ μοῦ ἔγραψες. Μακάρι ὅλοι νὰ μοῦ ἔγραφαν ἀπὸ δυό, ἔστω κι' ἀπὸ ἕνα!..

Τί ὡραῖο τὸ γράμμα σου, *Ροδοβαμμένη Αὐγούλα!* Ναί, κι' ἐγὼ θέλω νὰ δράσῃς, κι' ἐλπίζω ἀπὸ τὴ δράσῃ σου πολλά. Οὔτε φοβᾶμαι τίποτε ὅσο ἔχω παιδιὰ ποὺ μάγαποῦν σὰν καὶ σένα.

Ἡ *Πριγκίπισσα Ραπανάκι* ἔχει ἀλληλογραφία μὲ εἴκοσι φίλες μου. Ἀλήθεια, πῶς τὶς προφταίνει τόσες;.. Καὶ στὴ γειτονιά της, μοῦ γράφει, παραξενεύονται πολὺ ὅταν ἀκοῦνε κάθε τόσο τὸν ταχυδρόμο νὰ φωνάζει: «Πριγκίπισσα Ραπανάκι!» Ποιὰ πριγκίπισσα, λένε, κάθεται κοντά μας καὶ δὲν τὸ ξέρουμε; — Ἔ, ἄς τὸ μάθουν.

Ἄ, ἔπρεπε νἄχω τόπο νὰ δημοσιεύσω ἐδῶ ὁλάκερο τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλε ἡ *Μάγισσα* γιὰ νὰ μοῦ εὐχηθῇ τὸν καινούργιο μου χρόνο! Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ ὅσα γράφει. — Συντομότερο, ἀλλὰ τὸ ἴδιο θερμὸ εἶναι καὶ τὸ εὐχετήριο τῆς *Νεράϊδας τοῦ Βοσπόρου*. Τί ἄλλα, δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω σήμερα. Δὲν εἶναι μόνο ἡ ἔλλειψη τοῦ τόπου· εἶναι κι' ὁ τυπογράφος ποὺ θέλει νὰ τυπώσῃ γρήγορα τὸ φύλλο καὶ νὰ προλάβῃ τὶς γιορτές...

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Πάτερ-Παχούμιος, Κάμψν Σόλβα, Σειρήν, Ἕρμονας, Πέτρος Ρισνσαί, Τζοκόντα, Παρηγορειά, Τσάρλεστον, Χιονισμένο Πήλιο, Σπύρος, Μεγάλη Ἑλλάς, Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Ἀμάλθεια, Χαρ. Νέζος, Ψυχὴ* καὶ *Κοσμοχαλάστρα*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον χορηγεῖται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ταναγραία, κ. (ΕΚ). 'Αλγερινὸς Πειρατής, ἀ. (ΓΣ). Μαῦρο Ρόδον, κ. (ΑΕ). Γέρος τοῦ Μωρηᾶ, ἀ. (;;). Νταΐζη, κ. (ΔΑ). Νικόλαος Σκουφᾶς, ἀ. (ΦΕ,1) Ἐμμανουὴλ Σάνδυς, ἀ. (ΦΕ,2). Ἀθανάσιος Τσακάλογ, ἀ. (ΦΕ,3). Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, ἀ. (ΦΕ,4). Λάμπρος Κατσώνης, ἀ. (ΦΕ,5). Φαβίρος, ἀ. (ΦΕ 6). Φιλέλλην, ἀ. (ΦΕ,7). Ἱερολοχίτης, ἀ. (ΦΕ,8). Λεβέντης, ἀ. (ΦΕ,9). Καποδίστριας, ἀ. (ΦΕ,10), Μπουμπουλίνα, κ. (ΦΕ, 11). Ἐλεύθερη Πατρίδα, κ. (ΦΕ, 12). Δέσπω Μπότσαρη, κ. (ΦΕ, 13). Λεβέντισσα, κ. (ΦΕ,14). Σουλιωτοπούλα, κ. (ΦΕ,15). Κλεφτοπούλα, κ. (ΦΕ,16). Μαραμένη Γαῖα, κ. (ΜΟ). Κουναβάκι, κ. (ΑΠ). Λευκὸς Κόρακας, ἀ. (ΟΟ). Ροδοδάφνης, ἀ. (Πάτερ Παχούμιος). Λίλια, κ. (;). Μάριος, ἀ. (Μήτρος). Βοσπορίτης, ἀ. (ΑΔ). Ἀγνώστος, ἀ. (ΝΚ). Χρυσάνθεμον, κ. (ΝΣ). Ἀγράμπελη, κ. (ΕΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἄγνωστη, κ. Δαυὶδ Ἀριανίτης, ἀ. Ἐκδικητής, ἀ. Λουΐζα, κ. Νεφελώδης Ψυχή, κ. Κρητικόπουλο, ἀ. Ξανθὴ Γαλανομάτα, κ. Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, κ. Μήδεια, κ. Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, κ. Δάβαρον του 21, ἀ. Πίστις Πατρίς, ἀ. Κοσμοχαλάστρα, κ. Ξανθὴ Λεσβωπούλα, κ. Χιόνι, κ. Φωτιά, κ. Πριγκίπισσα Λολότα, κ. Χώρα τῶν Ὀνείρων, κ. Σίφων, ἀ. Ἀμαζών, κ. Πέτρος Ρισνσαί, ἀ. Κωνσταντῖνος Διογένης, κ. Κουρσάρος Συρκούρ, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γλυκειὰν Χαραυγὴν* (ἑστειλα 7 τετράδια·) *Χιόνι* καὶ *Φωτιὰν* (δεκτές·) *Λεφὴν Φυστανέλλαν* ἔλαβα, (εὐχαριστῶ) *Χιωτοπούλαν* (χαίρω πολὺ ἔστειλα·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες* (γιὰ πέρυσι μπορεῖ νὰ ἦταν καλά, γιὰ φέτος ὅμως, ποὺ εἶσαι πιὸ μεγάλος κατὰ ἕνα χρόνο, θέλω καλύτερα·) *Ἀτρόμητον Πλοίαρχον* (ἑστειλα 12 τετράδια·) *Γεώργον Ἰωάννου* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴ Σελίδα ὅμως εἶναι ἀπαραίτητο καὶ ψευδώνυμο· μὲ τόγομα μόνο δὲν ἐπιτρέπεται·) *Χαρούμενην* (ἐπιτρέπεται, μὴν ἀνησυχῆς·) *Ἠλιόβγαλτην* (τὰ φύλλα 1-3 ἐστάλησαν στὰ Πολιθρκ· τώρα στέλλονται στὰ Πελετά·) *Ρασπουτὶν* (ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ τοῦ ἐπέστρεψες τὸ εἰκοσιπεντάρικο·) *Βολιωτάκι* (ζητηθέντα φυλλάδια ἐστάλησαν, ἐν ὅλῳ 32· ὑπόλοιπο ἀπὸ διάθεσή σου ὀρ. 2·) *Θάλειαν Μ. Κ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ. θὰ ἐξακολουθήσω·) *Πανδώραν Τάκη* (τὸ φιλοδώρημά σου ἐδόθη στὸν διανομέα καὶ σ' εὐχαριστεῖ·) *Πολ. Καλδῆν, Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ, Κ. Βλιτσάκην, Ἄνναν Λάσκαρι, Νιόβην, Τριανταφυλλένιαν, Ποδούλαν* καὶ *Δάφνην Κανούτα* κτλ. κτλ.

Κρητικόπουλο, Γέρον τοῦ Μορειᾶ, Μήλον τῆς Ἔριδος, Περιπλοκάδα, Κόρην τῶν Ἀθηνῶν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν *27 Δεκεμβρίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 29 Φεβρουαρίου.

55. Δεξίγριφος

Μιὰ πόλη, ὁποιαδήποτε,
Μὲ νῆσο ἂν ἑνωθῇ,
Ὑψώνεται ἀπ' τὴ γῆ
Κι' ἕν' ἄστρο ἀμέσως γίνεται
Τὸ ναύτη ποὺ ὁδηγεῖ.

Γαλαξίας

56. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Δυὸ φορὲς ἂν ξεφωνίσῃς,
Τόπο φοβερὸ θὰ ἰδῇς
Καὶ σκοτάδι θὰπαντήσῃς
Καὶ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ βγῇς.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

57. Στοιχειόγριφος

Ἀλίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ βρῇ,
Ἀπ' τὸ φριχτὸ κανόνι ὅταν βγῇ.
Μὰ τὸ λαιμό του ἂν παραμερίσῃ,
Ρήτορας θάνεβῇ καὶ θὰ μιλήσῃ.

Λιέλια

58. Τονόγριφος

Ἀπὸ ἀρχαία γιορτὴ
Ὁ τόνος μόνον ἂν κατέβῃ.
Θὰ γίνῃ στὴ στιγμὴ
Ἱέρεια ποὺ προφητεύει.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

59. Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: σύμφωνον, ἄνθος, πόλις τῆς Μακεδονίας, Κράτος τῆς Εὐρώπης, ὄρος περίφημον τῆς Ἑλλάδος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Οἱ σταυροὶ καθέτως ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Μήδεια

60. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 =Ἀρχαία βασίλισσα
2 4 7 =Αἰσθητήριον
3 4 7 =Τρωκτικὸν
4 6 2 7 =Πᾶς ἄνθρωπος
5 2 4 7 =Τοῦ ποταμοῦ
6 5 6 7 =Θεὰ
7 4 5 2 7 =Νῆσος

Ἔνδοξο Σοῦλι

61-65. Φωνηεντόγριφος

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σῶρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

δγς, πρτ, βλσβ, κιδς, κσσλ

Θαλασσοταραχὴ

66. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα:

1, Ἀπόστολος· 2, Πόλις τῆς Ἠλείας· 3, Πτηνόν, καλὸν κυνήγι· 4, Ὄργανον τοῦ σώματος· 5, Μέγας ποιητής· 6, Χριστιανικὴ ἀρετή.

Δὸν Κιχώτος

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Μὲ τὶς 460 σελίδες του. — Μὲ τὶς 300 εἰκόνες του. — Μὲ τὸν περιπετειώδη «Μοκοκό». — Μὲ τὸν συγκινητικότατο «Τζάκ». — Μὲ τὸν εὐθυμότατο «Μπέμπη Ἀρχιλήσταρχο». — Μὲ τρεῖς «Κυριακές». — Μὲ 40 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄρραφος δρ. 80.*—(καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 103 διὰ τὸ Ἔξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85.—(καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 108 διὰ τὸ Ἔξωτ.)

67. Φωνηεντόλιπον

τ - γ - τς - γς

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

68. Γρῖφος

η
η η
η η
τί πολλή
η η
η η
η η

Μπεὲμ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

69. Double Acrosliche

Les premieres lettres des mots ci-dessous forment une reine de Messinie; les troisièmes un poète tragique français:

1, Evangeliste; 2, Muse; 3, Cardinal, homme d'Etat; 4, Fleuve de Siberie; 5, Isthme d'Amerique; 6, Pachyderme.

Ἀφρισμένο Κῦμα

70-72. Cinéma-Rébus

1.—Δύκος, ἑάν.
2.—Ἡδύς, πάγος.
3.—Νῆμα, ὕδωρ, Σοφία.
Τρία ψευδώνυμα.

Μέλισσα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 42

612. Χρυσόστομος (χρυσός, τόμος.)—613. Ποίησις-οἴησις.—614. Κίμων-Σίμων. 615. Τὰ μάτια. —616.

Φ Ε Η
Λ Ρ Ο
ΥΓΚ
ΔΥ ΝΑΜΙΣ
ΡΣΡ
Α Ι Ι
Π Α Α

617-621. Διὰ τοῦ Ρ: Ἐσθήρ, Ρώμη, Ἠρώ, ρεῦμα, Πύρρος.—622. Λεμόνι (ἼσλΑΕ, ΜΟνη.)—623-625. 1. Τὰ *θαύματα* τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀμέτρητα. 2, Ἐπὶ τῆς ἀρετῆς πρέπει νὰ *βασίσῃς* τὴν εὐτυχίαν σου. 3, Οἱ *γέροι* εἶναι ἀσθενεῖς.—626. ΧΡΝ ΦΔ=Χρόνου φείδου. ΟΕΙΙΑ=Γονεῖς τίμα. (ΧΟἶρος, ΡΕθυμνον, ΝΙκίας, ΦΙλιππος, ΔΑνία.)—627. Ἱσπανὸς εἰς πανὶ Ἱσπανὸν ἐζωγράφησε.

628.
C
C A P
C A B L E
P L I
E

629, BORDEAUX (Bouche, Or, Rose, Danube, Éléphant, Aigle, Utrecht, Xénophon.)

Μὴ λησμονεῖτε πῶς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σ. ς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' — 71/

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ μηνιαῖον γραμματοσημολογικὸν περιοδικόν, ἀπαραίτητον βοήθημα τῶν γραμματοσυλλεκτῶν. Συνδρομὴ ἐτησία ἐσωτερικοῦ δραχ. 35.— ἐξωτερικοῦ φρ. γαλλ. 15.— ἢ σελλίνια 3/— ἢ δολλάρ. 0,75.—Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα, 169.

/ΚΗ' — 72/

Ἐισερχόμενος στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετᾶ ὅλους, ἰδιαιτέρως τοὺς Βουλγαροκτόνους. Δαυΐδ Ἀριανίτης

/ΚΗ' — 73/

25η ΜΑΡΤΙΟΥ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

/ΚΗ' — 74/

Μ παίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετᾶ ὅλες-ους. Ρέα

/ΚΗ' — 75/

Κάρμεν, τί γίνεσαι; Γιατί δὲν γράφεις; Μὴ ξεχνᾶτε ὅλοι (ΚΖ'—...)

Πριγκίπισσα Ρεπανάκι

/ΚΗ' — 76/

Ἐισερχόμενος στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετᾶ ὅλους. Νίκ-Πέτερ

/ΚΗ' — 77/

ΦΟΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ στὸ Δημοψήφισμα. Ψηφίστε τὴν ὅλοι.

/ΚΗ' — 78/

Νέμεσις, σὲ ξέρω. Γέρος τοῦ Μωρηᾶ

/ΚΗ' — 79/

ΤΑ ΚΡΙΝΑ
ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

/ΚΖ' — 80/

Μποέμ, ὁ Παπαγεωργίου ξεύρει νὰ λέγῃ καὶ ἄλλα, ἐκτὸς ἀπὸ ὀστρακιές, καὶ ἐκτὸς τούτου, ἀπαντᾶ ὅταν τοῦ στέλλουν τετραδιάκια, ὥστε ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ὁ Παπαγεωργίου. Ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ Μικρῶν Μυστικῶν σὲ ἀπαλλάττω.

ΚΟΛΟΚΥΘΕΣΠΟΡΟΣ

/ΚΗ' — 81/

ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Ὅτω μετωνομάσθη ὁ «Σύλλογος Ἱππεύτων». ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ καὶ ἀποτελέσματα (ΚΖ'—1011) διαγωνισμοῦ εἰς προσεχές.— Φλύαροι, τί νὰ ἀποκαλύψω μ; Τὰ ψευδώνυμα, ποὺ ἀπὸ ἀπενταρία δὲν ἔχετε πάρει; Κο(λο)κυν(θ)ίσπορε ἀφοῦ τόσο νεφοῦλιασε ἡ κολοκύθα ὥστε νὰ μᾶς κηρύξῃς πρῶτος τὸν πόλεμον, σὲ προκαλοῦμε νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃς ἕως τὸ 10 φυλλάδιον!! Ἄλλως. Τρρρρέέέέμπεεε!!!

/ΚΖ' — 82/

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΚΖ'—60) Βραβεύονται, ἐλλείψει ἀπαντήσεως Μπεάτα, Ζηλεμένο Κάστρο. Αἰγυπτία

/ΚΗ' — 83/

Ἀνοιξέζα, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ Δ/α Ἰνδιάνα, Διαβολοκόριτσο, ἀκόμη ἀριθμένα. Αἰγυπτιάνα

/ΚΗ' — 84/

Ἀριστοκρατισσα, εἶσαι πολὺ μικρή νὰ ἀναλύσῃς Νεράϊδες. (Σημ. Ἀπλ.—Μπότσαρη δὲν εἶναι ἡ ;) Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

/ΚΗ' — 85/

Ἀγαπημένη μου Γαλάτεια, στὴν ὑγειά σου εὐχομαι χρόνια πολλά. Ἥρωΐς τοῦ 21

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 17,50 (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρὸς ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΥΠΟΙΣ ΚΩΝ. Ε. ΣΚΡΓΙΔΑΟΥ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 18. ΑΘΗΝΑΙ